

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

X. évf. 6. szám

2005. JÚNIUS

Június 3.

Jézus Szent Szíve

Ebben a templomban, itt a szentek szentélyében, a szövetség oltára előtt imádom és dicsőítem az Úr nevéért... Megtaláltam Uramnak, királynak, testvéremnek és barátomnak, legkegyelmesebb Jézusomnak szívét... Imádom Őt. Szíve az enyém is, hirdetem vakmerően... Egy szívem van Jézusoméval. De talán ez nem is csodálatos, hiszen a hívők sokaságának is egy szíve volt.

Édességes Jézusom, miután megtaláltam ezt a szívet, mely a Tiéd is, meg az enyém is, imádlak Téged, Istenem! Hallgasd meg könyörgéseimet, sőt, zárd engem egészen szívedbe!

Moss engem tisztára vétkeimtől, tisztíts meg bűneimtől, hogy megtisztuljak általad, és hozzád, a legtisztábbhoz járulhassak, s így kiérdemeljem azt, hogy életem minden napján szívedben lakhassam, s szemlélhessem és teljesíthessem akarodat. Szent Bonaventura

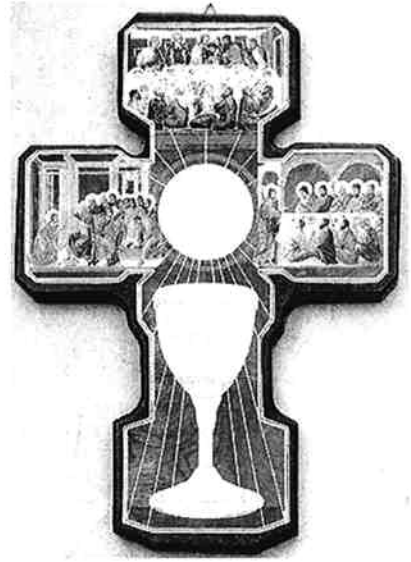
Az Élet Kenyere

Szenháromság vasárnapján teljesült be huszonkét gyermek vágya: először vehették magukhoz Urunk Szent Testét. Szüleik szeretete, hitoktatóik gondos felkészítése és a plébánia közösségének háttérímája kísérte őket az oltárig. Ez az első ünnepi alkalom, amikor – keresztségi fogadalmukat megújítva – saját maguk mondták ki az igent keresztyén életükre. Megvallották a Teremtő, Megváltó és Vigasztaló, háromszemélyű, de egyfölségű mindenható Istent és először táplálkoztak az Élet Kenyerével.

A mai anyagias szemléletű világban féljük első-áldozóinkat, féljük őket a világ csábításaitól, félünk, hogy az élet forgatagában nem lesznek elég hűségesek. András atya szentbeszédében kérte a szülőket, hogy „nap mint nap az imádás és a kérés szavaival forduljanak az Úristenhez, hogy tekintsen gyermekeikre oltalmazó, védő szívvel és szándékkal”. Aztán a gyerekekhez fordult: „Ahogyan most szíveteket némi szorongással tölti el a ragaszkodó szeretet, ugyanígy legyen ez holnap és holnapután, egészen életem utolsó napjáig. Ezért és ebben lesztek áldottak, ezért és ebben lesz életem értelmes élet.”

Az Oltáriszentség ajándékáért adtunk hálát a Szenháromság vasárnapját követő Úrnapján is.

Az ünnepi körmenetben hódolattal követtük Urunkat, szívünkben hálás szeretettel iránta azért az ajándékért, amelyet önként odaadott és harmadnapra visszavett életével szerzett nekünk. Köszönet az Úrnak az Örök Élet Kenyeréért! *H. B. E.*

In memoriam Dr. Balás János atya

Szülőfaluja, Rimóc, nemcsak a palóc népviseletről híres. A katolikus vallás és a falu élete szinte teljesen összefonódott: még a legvíharosabb időkben is 98-99 %-os volt a hittanbeiratás, és körmeneteik, szentkúti zarándoklataik a kívülállókat elcsodálkoztatták, a résztvevőknek pedig nagy belső erőt adtak. Ebben a háttérben, komolyan hívő, sokgyermekes családban bontakozott ki János atya hivatása, és így érthető, hogy egész életében nagyon szerette szülőfaluját, megajándékozta annak templomát, és nagyon szerette testvéreit, akik közül ő maradt utolsónak.

Az Eucharisztikus világkongresszus évében, 1938-ban szentelték pappá. Sokszor mesélt az akkori sodró, eleven katolikus életről.

Nehéz évek voltak számára a világháború éveit, amikor kórházlelkész volt Balassagyarmaton. Szívesen emlékezett vissza a Haller téri kápláni és plébános-helyettesi idejére (1946-57), sok régi ministránsa és hittanosa mai napig is emlegeti és néha fel is kereste.

A Margitszigetre kerülve nagyon megérintette őt a hely lelkülete, Szent Margit egyénisége, és nem hivatalos munkájaként, hanem szívvel-lélekkel lelkesedve ápolta Szent Margit tiszteletét, családias közösségbe gyűjtötte össze a kápolnába járó híveket (akkoriban vasárnaponként még három mise volt...). Nagyon készült beszédeire, és több ottani hívő is így fogalmazta meg: megint kaptam lelki táplálékot néhány napra!

Nem volt hangos-látványos-nagyzó ember. Szerény, csendes életet élt háttérbe húzódva, és végezte lelkipásztori munkáját hűséggel, becsülettel, hittel akár a nyári sok turista között, akár a téli jeges-havas hidegben. 2003-ban ünnepelt vasmiséjén, amikor 90. évét töltötte be, hálás örömet fejezte ki Isten iránt és az őt segítőket.

Azóta újabb és újabb betegségek próbálták meg: rászorultságát elismerve alázatosan fogadta el a gondoskodást a segítő ismerősöktől és a Máltai Szeretetszolgálat munkatársaitól. Ezzel az időszakkal az Úr elvégezte rajta „az utolsó simításokat” is, hogy ünnepelőben várhassa a hazaérkezést.

Gyászjelentésén ugyanaz a mondat áll, amit újmisésként választott: „Csak egyet kérek az Úrtól, egy a vágyam, hogy az Úr házában lakhassam életemnek minden napján!” (Zsolt 27,4) Imával kísérik el őt remélve vágya teljesülését.

Müller György atya

Képviselőtestületünk legutóbbi üléséről

Az ülés elején Balsai Istvánt, a II. kerület országgyűlési képviselőjét és Szűcs Ervint, a II. kerület önkormányzati képviselőjét köszöntöttük, akik rövid beszámolót tartottak munkájukról.

A vendégek távozása után András atya tájékoztatta a testületet a plébániaépület plébánoslakás-tanácssterem-iroda szárnyának belső tatarozásáról. A főegyházmegyei támogatás a költségvetés kétharmadára nyújt fedezetet. Mivel saját keretünk erre a munkára idén nincs, ezért ha nem kapunk egyéb támogatást, a munkák egy részét jövő évre kell halasztanunk. A tatarozás április elején elkezdődött és reményünk szerint nyár közepére befejeződik. A templomfestés viszont a festőművész egyéb elfoglaltsága miatt csak szeptemberben folytatódik.

Következő napirendi pontként az előttünk álló ünnepek körüli teendőket beszéltük meg. Az elsőáldozás időpontja ebben az évben Szentháromság vasárnapja, örömteli, hogy a létszám a tavalyi kétszerese. Úrnapján a körmenetet a 9 órás szentmise után tartjuk, az Eukarisztia évében hosszabb útvonalon, amelyet igyekszünk a szokásosnál is ünnepélyesebbé tenni. Templomunk búcsúnapján, július 2-án szombaton az esti szentmise után kórusunk hangversenyt ad. Búcsúünnepünket Sárlos Boldogasszony napját követő vasárnapon, idén július 3-án tartjuk, amire imádsággal készülünk.

A nyári napközit június 20-tól július 8-ig tervezzük. A családpassztorációs munkacsoport a közeljövőben ül össze a napközit tábor vezető Németh Anikóval megbeszélni a segítségnyújtást anyagiakban és szolgáltatásban. A nyári ifjúsági táborok programja még alakulóban van, a csoportok átlagosan egy hétre mennek táborozni főegyházmegyei és plébániai támogatással.

Templomunk jubileumára készülve az erre a célra létrehozott munkacsoport dolgozik az esemény méltó megünneplésének megszervezésén. A „jubileumi évet” a plébánián bemutatott első szentmise dátumához igazodva 2005. november 30-tól 2006. november 30-ig tervezzük. A kezdési időpontra reményünk szerint befejeződik a templom és a plébániaépület tatarozása. Többek között fényképes templomismertető könyv, évkönyv, újlaki telefonkönyv kiadásával, egyházzenei programokkal, lelkigyakorlat, buszos zárandoklat és imaestek megszervezésével készülünk a jubileumra.

Az ülés végén aktuális hírek hangzottak el: Szövényi Lux Endre beszámolt a harang és a toronyóra javításának állásáról, és felvetette megoldandó problémaként a kiegészítő reflektorok kicserélését.

Az ülést a Szentháromság dicsőítésével fejeztük be.

H. S. E.

Dr. Ráday Lóránt

Újlaki arcok

1947. februárjában Édesapám fejszével törte a jeget az egyik Margit körúti bérház hatodik emeletének konyhakövén. Nem a jövevénynek akart fürdővizet készíteni, akinek sírása már kihallatszott a szobából. Ilyen zord idők jártak – bár meglehet, hogy egy halak jegyében születettnek több vízre lett volna szüksége. A vízzel pár évvel később is meggyűlt a bajom, amikor egy úszástanítás alkalmával csak-

nem megfulladtam, de Apám kihúzott a medencéből. Végül azért győzött a csillagzatom: megtanultam úszni.

Iskolai tanulmányaimat a Medve utcában végeztem (szerencsére még ma is megvan egykori iskolám). A budai Vár közelsége igazi történelmi hangulatot adott a március 15-i ünnepségeknek. Középiskolába a Rákóczi Gimnáziumba jártam. Ettől nem messze, a Marczibányi téren – a Ganz Turbo egyesületének egykori pályáján – pedig fociztam, és ott zajlottak az iskolabajnokság mérkőzései is. Gyermekkorom felejthetetlen élménye, hogy 10 éves korom táján családunk másfél évet Egyiptomban töltött egy erómű-építkezésen.

A későbbi évekből a budai hegyekben tett kirándulások, a rendszeres családi nyaralások is emlékezetesek, de a karácsony vonzása mindennél erősebb bennem. A „legsötétebb” 50-es években még szokásban volt, hogy Szenteste betlehemesek járták a bérházakat, a belső udvaron felállították a jászolt, és elénekelték az ismert karácsonyi dalokat. A ház lakói közül sokan kint álltak a folyosón és hallgatták a rögtönzött előadást, majd újságpapírba csomagolva némi pénzzel hálálták meg a produkciót. – Családi krónikánk megőrizte, hogy amikor négyszáz évig tartó szünet után újra megtelepedtek Magyarországon a premontrei nővérek, abban apai nagyapám testvérének is szerepe volt. Ráday Sebestyén jászói rendtag szervező munkájának eredményeként 1927-ben Külsővat községben (Veszprém megye) létesült első rendházuk.

Szüleim 42 évig tartó példás házassága békés családi otthont biztosított, ők – öcsémrel együttes – katolikus neveltetésünkről is gondoskodtak. A Margit körúti plébániáról Mihály atya és Hertelendy Mária apácanővér adott megfelelő alapokat. Megnyugtathatom őket: az általuk elvetett mustármag minden kitérő ellenére is termést hozott. Igaz, nehéz volt kivárni. Még a legszebb kedvtelések – a földrajzi útleírások, Arany János költeményei, vagy a csillagászat iránti érdeklődésem – is csak közbenső állomások voltak. Az érettségi után felsőfokú közgazdasági végzettséget szereztem, amelyben már nem lehetett elvitatni a Gondviselés szerepét. S mivel kértem, hát bő mértékkel mért számomra. Szakmai pályám beindulását a második állomás jelentette Óbudán, amikor textilipari környezetbe kerültem. Itt készítettem doktori disszertációm talán nem kell azért szégyellnem, mert a pamutnyomóipar azóta megszűnt.

Óbudai kötődésem 1977. évi házasságkötésünkkel kissé megváltozott, amikor feleségemmel, Györgyivel 1981 tavaszán a környéken beköltöztünk új-„laki” otthonunkba a Pusztaszeri úton. A telket még Édesanyám választotta, aki azonban beköltözésünk előtt elhunyt. Szüleim elvesztésébe nehezen törődtem bele. Ekkor a hit jött segítségemre. Sok mindent tisztázunk feleségemmel, és amikor Andrea lányunkat beirattuk hittanra, valóban fordulóponthoz érkeztünk. Megismertük György atyát, akinek tanítása mélyen megérintett. Kiváló érzékeléssel felismerte törekvésemet, és 1995-ben felhívta figyelmemet Gábor atya felnőtt hittanoktatására. Az itt szerzett ismeretek sorra eloszlatták kételyeimet, elmélyítették hitemet. Egyszer egy rádióműsorban hallottam a mondást, mely szerint „Istent a múltból érted meg, a jelenben ismered fel, és a jövőben éred tetten”. Ekkor értettem meg Máté (21, 28-29) evangéliumából az első fiú szavait, aki azt ígérte atyjának, hogy kimegy dolgozni a szőlőbe, de nem ment ki. Most, Szentháromság vasárnapján – bérmálásom 50. évfordulóján – azonban már a jelenben voltam. Remélem, a jövő is meghozza a magáét.

Június 13.

Újlaki szentek: Pádúai Szent Antal (1195-1231)

Ellenségek kibékültek, adósokat szabadon engedtek, jogtalanul szerzett javakat visszaadtak. Utcanők, tolvajok bűnbánatot tartottak. Pádúában 1231-ben tartott nagybőjti beszédei tömegeket vonzottak, lelkeket fordítottak. Az eretnekeket nem ócsároló szavakkal, hanem hitével igyekezett meggyőzni.

Templomunkba belépve balra a legközelebb eső mellékoltár Szent Antalé. Az oltárkép a „Szent Antal víziója” címet viseli, és azt a legendás történetet ábrázolja, amikor a gyermek Jézus megjelenik a szentnek. Kevés szenthez fűződik annyi legenda, mint ehhez a hajdani ferences szerzeteshez, akit XII. Piusz pápa az egyháztanítók sorába iktatott.

Fernando (Ferdinánd) Bulhao 1195-ben (vagy valamivel később) született Lisszabonban, vallásos családból. Tizenöt évesen az ágostonrendiek kolostorába lépett, majd 1220-ban az egy évtizeddel azelőtt renddé szerveződött kolduló testvérekhez csatlakozott. Nevét Remete Szent Antal nevére cserélte fel. Marokkóba utazott hirdetni az evangéliumot, de betegsége miatt vissza kellett térnie. A szicíliai testvérekkel találkozáskor 1221 húsvétján az Assisi melletti Porciunkulába ment a ferencrendiek káptalanjára, ahol magával Ferencsel is találkozott. Rövidesen pappá szentelték. Annyira jól ismerte a Szentírást, hogy IX. Gergely pápa a „szentírás szekrényének” nevezte. Mint Szent Ferenc hűséges fia, vállalva a szegénységet hiteliesen hirdette ennek értékét a gazdagsággal szemben. „Ahol a kincsed, ott a szíved”, vallotta. Tanulmányi házat alapított, teológiát tanított. Élete utolsó éveiben Padovában (németesen Pádúában) működött. Gyenge egészsége a nagy munkában felőröldött, alig 36 évesen, június 13-án meghalt.

A sírjánál történt számos imameghallgatás, gyógyulás és más csoda miatt IX. Gergely pápa hamarosan szentté avatta. Ábrázolása már 1253-ban felbukkan hazánkban IV. Béla király házioltárán. Tisztelete Itália mellett szülőhazájában is hamar elterjed („Lisszaboni Szent Antal”). Hazánkban és környékén (a dél-német vidékektől a Balkánig) a barokk korban válik igazán népszerűvé. Állítólag még török asszonyok is misét mondtak tiszteletére, „a keddi Szent Antal-misékre a görögkeletiek és mohamedánok is eljárnak”, idézi Bálint Sándor. A keddi, temetésének napja, az ő ünnepévé vált (egy 1619-ben Bolognában esett csoda miatt is), kiszorítva erről a napról a szent angyalok, majd a középkor végén Szent Anna tiszteletét. Az újlaki *Directorium Parochiale* lapjaira 1958-ban jegyezte fel Virányi Ottó atya: „Minden kedden

este Szent Antal oltáránál nagymiséét mutatunk be a karitásztól és elhunyt gondozottaiért, munkatársaiért és jótévedőiért.” (46*1.)

A legenda szerint a szent egy vízbefulladt gyereket támasztott életre, akinek édesanyja megfogadta, hogy annyi lisztet ad a szegényeknek, amennyi gyermekének a testsúlya. Ennek követése mint jótékonykodás *pondus pueri* (‘a fiú súlya’) néven terjedt el, és különös lendületet kapott, amikor 1890-ben a franciaországi Toulonban egy boltoskisasszony

Szent Antal közbenjárásáért fohászolt és kenyereket ígért a szegényeknek, ha a boltot zárta sikerül roncslás nélkül felnyitni. A megkapott segítségért hálaül a boltjában persellyel fölállította a szent szobrát. Innen terjedt el az egész katolikus világban a Szent Antal persely, melynek tartalma a mi templomunkban is a szegényeket illeti. Bálint Sándor szerint Szegeden, Tápén kenyereket, kalácsot osztanak a szegényeknek „szentantalcipó” néven – valami hasonlót művel az újlaki karitásztól is esténként a Batthyány téren az „olasz” pék jóvoltából.

Az újlaki Szent Antal-perselyen a szent a kenyérszótó Kisjézust tartja karján. „1932. október 23.-án áldotta meg Pálfi Lajos dr. plébános azt a művészien szép fehér márvány Szent Antal szobrot, amelyet Král Gyula kőfaragómester, helybeli előkelő polgár adományozott templomunknak 70. születésnapja és azon alkalomból, hogy súlyos epehólyag operációja szent Antal közbenjárására jól sikerült és dacára magas életkorának egészségét teljesen visszanyerte”, jegyezte fel a szobor eredetét Dr. Pálfi Lajos

plébánossága idején bizonyára Tóth József káplán (HD II. 88. l.).

Magát a barokk Szent Antal-oltárt Szokolay plébános úr évkönyve (1926, 37. l.) szerint „Szokolay András és neje Borbála ajándékozzák, míg az öreg templomból áthozott Nepomuki-szent-János-oltárt Mundingner Antal restauráltatja 1782-ben.” Szent Jánosnak a gyónatószerk tetejére került szobra helyén jelenleg a Jézus szíve szobor áll, de Mundingner Antal védőszentjének szobrát ma is ott láthatjuk az oltár bal oldalán. Jellegzetes barokk ötlettel Antal két attribútumát összekapcsolta az ismeretlen művész: a bibliatúdós szent egyrészt a Szentírást tartja a kezében, másrészt a rajta ülő gyermek Jézust. Íme, a hívek buzgósága háromszoros megörökítésre méltatta Újlakon Pádúa nagy szentjét, aki így tanított: „Isten éljen mindig a szívedben! Egy szent sem boldogabb, egy szív sem boldogabb, mint az, ki szívében Istent hordozza.”

Keglevich Lászlóné

A legnagyobb kísértés

Az én terhem édes és az én igám könnyű, mondotta Jézus, de azért valljuk be, nem mindig könnyű kereszténynek lenni. A bűnre csábítás ezer formája vesz körül bennünket. Mennyi hasznunk lehet belőle, ha azt mondjuk, ami nem úgy van! Milyen jó lehet a birtokába jutni valaminek, ami igazából nem minket illet! Mennyi élvezettel kecsesget a bűn, földi javakkal, hatalommal, sikerrel! Jézus és nagy szentek kísértéseiről olvashatunk, és nagy tisztelettel adózunk helytállásuknak. Nem engedtek a csábítónak, résen voltak, mint ahogyan jó esetben mi is.

Kihúzzuk magunkat – és belebotlunk a kísértő csapdájába. Arra ugyanis ki gondolna, hogy a kísértő nem csak csábos, vonzó, pozitívnek látszó dolgokkal kísért, hanem az ellentétükkel is. Hibát látunk, hamisságot, bűnt – és felháborodunk. Síkra szállunk az igazság mellett, dühbe gurulunk, odacsapunk. Gyalázzuk a gyalázatost, megkövezzük a bűnöst a hit, az erkölcs és az igazság nevében. És észre sem vesszük, hogy közben az ő szintjére süllyedtünk. Azzal a különbséggel, hogy ő legálább nemigen hivatkozik Istenre és igazságra. Vigyázzunk magunkra.

Sz. J.

Dokumentum Újlak történetéből

1875-ik évi június 26-a

Szomorú és vésteljes nap virradt fel Budapest fővárosára 1875 évi június 26-án. Egész nap tikkasztó hőség uralkodott, a természet minden elemei mindegy titkos erő által lebilincselve látszottak lenni, minden jel közeledő vihar kitörésére mutatott; a soká fenyegető veszély csakugyan be is állott.

Este ½ 7 óra tájban három oldalról iszonyú zivatarfelhők tornyosultak össze a Főváros felett s tartalmukat elejénte eső később pedig jégeső alakjában ürítették ki. Az eső és jég mennyiségét leírni lehetetlen, s a leghívebb leírás szavainak nem adna hitelt az, ki ezen csapásnak szemtanúja nem volt. A jégeső mogyoró nagyságú darabokban, de oly sűrűen hullott le az égről, hogy mindenütt, hol zöld leveleket talált, azokat egyből végig leverte, a fákat minden gyümölcsöstől, a szőlőket minden levél és fűrtől, a szőlővesszőket még héjuktól is fosztotta meg; szóval a szőlőkben úgyminde kertekben az egész téli termést tette tönkre.

Mindez egy része volt csak a zivatar okozta károknak. Az iszonyú mennyiségben összefolyó víz a földet a szőlőkől a víz felfogására szánt árokba rakta le, ezeket töltötte meg, az utakat több ölnyi mélységre ásta fel, a védgátakat rontotta meg s iszonyú mennyiségű s nagyságú köveket magával ragadván a főváros több részét, névszerint a Krisztinavárost, Tabánt és Újlakot árasztotta el.

Újlakon 3 helyen tört utat magának a vízár. Egy része a víznek, mely a Kálvária és József hegyen gyűlt össze, a 10ik és 11ik számú házak közt levő közön lejött a hegyről, az utat majd ölnyi magasságra föld-, homok és kövekkel töltötte meg s a Dunába ömlött.

Második része az Újvilág-utcát választotta medréül, ott több házban nagy károkat okozott, végre a Hechtl-féle ház mögött a kert falát törte át, a házba nyomult, ezt majd egészen pusztította el, s ott három emberéletet, egy öreg asszonyt s 2 gyermeket ejtett áldozatul, végre a Bécsi úton folyt át a szemközti levő házak pincéit megtöltvén onnét az Óbudai Főutcat is öntötte el, s mindenütt rombolva és pusztítva a Dunasoron álló házakon keresztül a Dunába ömlött.

Mindezen károk azonban csekélyeknek tűnnek fel, ha a harmadik helyet vesszük figyelembe. Az összes Újlaki és Óbudai szőlőhegyekből összegyűlő víz rendes medrét csakhamar töltötte meg s mindenekelőtt a szőlőkben számtalan védfalat lerontva, némely szőlőt több évre terméketlenné tette. Újlakon a Mátyás utcán keresztül, templom és iskola mellett el s a Lujzamalom melletti közön át a Dunába vette útját.

Mivel iszonyú mennyiségű és még 30 mázsányi köveket is vitt magával, a 3' mély Mátyás utcát hamar betöltötte, a Lujzamalom előtti 8'nyi magasságban hordta meg kövekkel és

földdel, a Seidl-féle, az iskolával szemközt levő házba a tetőn tört be, a Holtzspach ..., Velberer Tamás és Szejkovics-féle házakon ment keresztül s mindenütt 1-1½ ölnyire ásta fel az udvarokat és csatornákat.

Midőn a Mátyás utca már be volt töltve s a víz a Lujzamalom előtt önmagának tett akadályt az ott lerakott kövek által, nem tudta másfelé venni útját s azért a templom mögötti falakat áttörve a templom hátsó oldalához épített szerkamrát a szó szoros értelmében söpörte el tartalmával együtt, a sírboltok ott levő vasajtáját mint papírcsomagot gyúrta össze, a sírboltot töltötte meg, míg végre a sírbolt erős boltozatát s a rajta nyugvó, több mázsányi kölemezekből álló templom kövezetét vetette fel s a templomba tódult.

A templomban történt pusztítást leírni lehetetlen, mindazáltal, hogy könyveink Isten ezen büntetésének is nyomát őrizték, gyarló erőnkhez képest ennek is vázlatát adjuk. – A templomban a víz a padokat egymásra vetette, az oltárokról a gyertyatartókat, kánontáblákat vánkosokat, szobrokat, szóval mindent, mi csak erősen a falhoz nem volt kapcsolva, söpört el és darabokra tört. A templomot 5 láb és kilencz hüvelnyi magasságban töltötte meg, míg végre a tölgyfából készült, erős nagy kaput feszítette és 3

ölnyi magas sugarakban zökkent ki az utcára. De még mielőtt ez megtörtént volna, a vízár a sekrestye ajtaját is törte keresztül, a sekrestyét is ép oly magasságban mint a templomot töltötte meg, az ott álló igen nehéz szekrényeket és gyóntató székeket döntötte fel, s az ott őrzött templomi szereket rontotta meg. Mivel azonban a víz nyomása a sekrestye és annak előszobája közti ajtót benyomta utóbbiban a víz csak 1 lábnyi magasságot ért el s ott valamint a sz. tárban kevesebb kárt okozott.

Az egész látvány borzasztóságát nevelte azon körülmény, hogy a víz a templom alatti sírboltból emberi csontokat, halálfejeket, koporsókat stb. vitt ki, melyek aztán a templomban s az előtti utcán szanaszét hevertek.

A zivatar úgy ¾ óra alatt múlt el s a pusztítás műve ily rövid idő alatt be volt fejezve. Alig két órával később úgy éjjeli 10 óra tájban új felhőszakadás tört ki jégeső nélkül, azonban ez körülbelül éjfél utáni egy óráig tartott. Amit első ízben megkímélt a víz azt a második ár végkép rontotta meg.

A kézírásos feljegyzés az újlaki plébánia Historia Domusának második kötetében, a 300-302. lapon olvasható Sattinger Alfréd káplán tollából. A szövegből érezhető, hogy feljegyzője eredetileg aligha volt magyar ajkú; írásában kizárólag az ékezeteket változtattuk meg a mai helyesírás szerint. Sz. J.

Automata Rita?

Az automata úgy működik, hogy felül bedobunk valamit, rendszerint pénzt, alul meg kijön valami. Olyan is volt, hogy tantuszt dobtunk be, és három percig telefonálhattunk. Szóval: valamit valamiért, mindkettő mennyisége (értéke) pontosan megszabva.

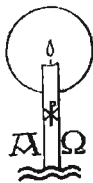
Nehéz elhinni, hogy Szent Rita is így működne. Pedig a templomunkban – engedély nélkül – kitett cédulák erről tanúskodnak: „Aki ezt az imát megtalálja, írja 25-ször, és minden nap vigyen egyet a templomba! Valószínűtlennek látszó ügye 25 napon belül rendeződik.” És valóban van olyan, aki eleget tesz a felhívásnak, és takarítási feladatot adva nap mint nap elhelyezi a lemásolt imát Szent Rita szobránál. Biztosan nehéz helyzetben van az ilyen, és reméljük, hogy Szent Rita közbenjárására az Uristen segít rajta.

Eljárásának formája azonban babonás. Fölül bedobjuk az imaszöveg 25 kézírásos példányát, alul kipottyán a segítség. Ami – hangsúlyozzuk – még csak nem is Szent Ritától, hanem Istentől jön. Hiheti bárki, hogy Istent ilyen naiv „erőszakkal” kötelezhetjük segítségére?

Az aszkézis nemes erény. Egy szép imát huszonöt-ször lemásolni is egyfajta aszkézis, ha megfelelő lelkiállattal tesszük, kedves lehet Isten előtt. (A papírok templomba hordásának már kevesebb értelme van.) Csak azt ne képzeljük, hogy Szent Rita automatikusan közbenjár, és Isten automatikusan teljesít. Mert ez a Mindenható olyan lefokozása, ami a babonásra emlékeztet. Istenünk bizonyára megbocsátja a tudatlanságból elkövetett sértést – de kéréseinket inkább ne ilyen formában terjesszük elébe.

Sz. J.

Családi események

A keresztség szentségében részesült:

május 1-jén Bagyula László, 7-én Nagyváradai André, 8-án Lőrinczi Leó Dávid, Lőrinczi Laura Anna, Surján Balázs, Kiss Renáta Ilona, 11-én Márkus Hanna Zsófia, 14-én Csáthy Balázs, 15-én Hurai István, Suki Vanessza, Barabás Jakab, 20-án Simonyi Noémi, 22-én Széni Márk, 28-án Perényi Dávid Balázs, 29-én Kiss Orsolya Réka, Dobes Csongor.

Örök hűséget esküdött egymásnak: május 7-én Gémes László és Spenger-Major Éva, 14-én Guillaume Lesourd és Jánosi Henrietta, Fejérdy Lőrinc és Kummer Andrea, valamint Király Mihály és Góczán Andrea, 28-án dr. Mészáros Zsolt és dr. Bodnár Anikó.

Halottaink:

Borzsák Margit (84), Csűrös Edit (80), Neczli Erzsébet (64), Sticz Emma (75), Benkóczy Béláné (82), Egervári Ottó (82), dr. Petrovich Ferencné (83), Molnár Jenő György (91), Jávorszki György (86), Schön Ottó (81).

Elsőáldozóink:

- Hanyecz Levente*
- Horváth Kamill*
- Kecskés Ádám*
- Kovács Leticia Tünde*
- Lantos Diána Dominika*
- Marusa Boglárka Éva*
- Molnár Orsolya*
- Mravik Bence Gergő*
- Noszek Dániel Dávid*
- Noszek Péter Gergő*
- Noszek Zalán Balázs*
- Polk Lucia*
- Rumi Borbála*
- Simonyi Noémi*
- Svéda Loretta*
- Szabó Ildikó*
- Szabó Konrád*
- Szöke Simon*
- Takács Vivien*
- Trejer Dorottya*
- Veres Laura*
- Volkova Margaréta*
- Zwick Barnabás*

IGE-IDŐ

Kedves testvérek!

Erre a hónapra az alábbi szentírási részt választottam: „Bizony, te vagy, Uram, az én szövétnekem, te teszed, Uram, világossággá sötétégem.” (2Sám 22, 29)

Ez a szöveg része Dávid király hálaimájának, amelyet minden ellenségétől megszabadulván mond Istennek. Ezt a mondatot olvasván, eszünkbe kell jussanak az első János levél sorai arról, hogy Isten világosság, és nincs Benne semmi sötétség.

És mi mindnyájan ehhez az Istenhez tartozunk! De vajon mindig az ő világosságában járunk? Vagy vannak olyan útjaink, amelyek homályba vesznek? Amelyekről jobb, ha senki sem tud? Amelyeket még magunk előtt is szégyellünk? Néha úgy érezzük, kihuny a fény és nincs vezérfonal, amit követhetnénk?

A fényforrás nem szűnt meg, testvérem, csak becsuktad a szemedet. Félsz szembesülni azzal, ami kínos az életedben. Félsz kimondani, és félsz változtatni. De nem maradhatsz meg ebben az állapotban, ha tényleg odaszántad magadat az Úrnak. Nézz fel és indulj el újra az Ő nyomában! Először csak átdereng a ködön az Ő fénye, azután teljes fényvel ragyog - és akkor jársz a jó úton.

De tévedsz, ha azt hiszed, ezzel vége a teendőidnek! Emlékszel, mire biztat Jézus? Világítson a mi világosságunk, hogy mások emiatt dicsőítsék Istent! (vö. Mt 5, 14-16)

Ha magadba nézel, testvérem, mit láatsz? Úgy képviseled Krisztust a világban, hogy az vonzó lehet mások számára? Megvallod-e Őt, amikor szükséges? Vezetsz-e Hozzá másokat? Felkiáltójele vagy-e az Úrnak ebben a világban? Sugárod-e tovább másokra az Ő fényét?

Ne feledd: Isten azt akarja, hogy só legyünk, ami az élet jó ízét adja, és fény, ami a bajba jutottakat kivezeti az életre!

Júlia Erika

„Maradj velünk, Uram!”

Lukács evangéliumából való a 2005-ös csíksomlyói búcsú jelmondata. Ahogyan évszázadok óta minden évben, idén is útnak indultak a zarándokok, hogy pünkösöd szombatjára a Somlyó hegyhez érjenek, és ott részt vegyenek az ünnepi szentmisén.

Csíksomlyó a 15. században lett búcsújáró hely; igazán jelentőssé 1567-ben vált, amikor János Zsigmond erdélyi fejedelem haddal akarta a katolikus Csík, Gyergyó és Kászon népét az unitárius vallás felvételére kényszeríteni. A katolikus hadak gyülekezője pünkösöd szombatján Csíksomlyón volt, és ide is tértek vissza nem sokkal később – immár hálát adva a győzelemért. Az ekkor tett fogadalom – hogy minden évben pünkösdkor elzarándokolnak Csíksomlyóra – a mai napig sem merült feledésbe, ezt a hagyományt folytatta idén is Mária népe.

Sok ezer társammal együtt már napokkal korábban útnak indultunk a magyar búcsúk búcsújába. Az erdélyi utakon magyar kocsik és buszok érték utol és köszöntötték egymást, Csíkszereda szép lassan megtelt zarándokokkal, színes népviseletbe öltözött fiatalokat, időseket is szép számmal láttunk. Aki járt már ebben a búcsúban, az jól tudja, milyen felemelő, megrendítő, elmondhatatlan érzés, amikor felérve az ünnepi szentmise helyszínére, a Hármashalom oltárhoz, kitáruul a két hegy közötti nyereg. Magam mögé nézve, az úton hosszan hömpölyög felfelé a tömeg, az oltár előtt már többszáz ezer ember áll, mind egy célból jöttünk ide...

Amikor a szentmise véget ér, a tömeg nehezen indul el a hegyről, órákkal később is még nehezen haladunk, sok zarándok pedig még fent marad és virraszt egész éjjel, hogy hajnalhasadtakor megláthassa a Napba öltözött Asszonyt, Máriát.

Gyarmathy Dóra

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰

vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén az esti szentmise után, kb. 18³⁰-kor

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁰⁰

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):

hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰

kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ – 10³⁰ és 18⁴⁵ – 19⁰⁰

Teadélelőtt: minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet teremben.

A nyugdíjasklub júniusi programja:

7-én évadzáró búcsú Elvira kertjében, utána nyári szünet szeptemberig.

Sarlós Boldogasszony Kórus

Minden kedden és csütörtökön 19 órai kezdettel tartja próbáit a kórus a Szent István teremben. Minden érdeklődőt, jelentkezőt szeretettel várnak.

Erdélyi kirándulás

Csiksomlyó és Kápolnásfalu környéke szervez turnéval egybe kötött kirándulást kórusunk augusztus 17. és 21. között. Aki szívesen velünk jön a kedvezményes kirándulásra, mielőbb jelentkezzen Tóth Miklós Zsoltnál a 06-20/384-0493, vagy Koncsonénál a 06-30/513-9299-es telefonon.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné, dr. Koncsoné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András

Júniusi naptár

3. P. Jézus Szent Szíve
 5. V. Frész Attila Timóteus újmiséje ½ 11-kor
 11. Szo. Szent Barnabás apostol
 13. H. Páduai Szent Antal
 20. H. Napközis tábor kezdete
 21. K. Gonzága Szent Alajos
 24. P. Keresztelő Szent János születése
 27. H. Szent László király
 28. K. Szent Iréneusz
 29. Sze. Szent Péter és Pál apostolok
 júl.2.Szo Templomunk búcsúnapja,
 az esti szentmise után a Sarlós Boldogasszony kórus hangversenye
 júl.3.V. Templomunk búcsúünnep, ünnepi szentmise ½ 11-kor

Hírek, hirdetések

- Balás János atya beszentelése és gyászmiséje június 2-án, 10 órakor lesz templomunkban. Földi maradványait szülőfalujában, Rimócon helyezik örök nyugalomra.
- Frész Attila Timóteust május 28-án de. 11 órakor szentelte áldozópappá Dr. Paskai László bíboros úr Pasaréten. Újmiséje Újlakon lesz június 5-én, vasárnap ½ 11 órakor, amelyre mindenkit szeretettel vár. Mindannyiunk imába ajánljuk az egykori újlaki ministránst és magyar katolikus egyházunk várhatóan további ötvennyolc új papját.
- Az újlaki fiatalok internetes újságja a <http://ujlak.blogspot.com/> címen olvasható.
- Esküvőkön és más családi, társadalmi eseményeken emlékképek, videófelvételek készítését vállalom. Szakolczai Richárd fényképész ☎: 325-0620, 06-70-2433-050.
- A II. kerületi *Helyi THéma* című lap május 25-i száma cikket közölt az Ürömi úti Segítő Szűz Mária kápolnáról. Az írás faliújságunkon olvasható.
- Plébániánkhoz tartozó gimnazista fiús családot keresünk kedvezményes nyaraláshoz. Kísérőként egyéb rokont is szívesen látunk. Külön szoba biztosított. Az időpontot, helyet és a programot együtt tervezzük meg ill. készíjtjük el. ☎ 38-88-002.

Újlaki nyári napközi

Kedves gyerekek, kicsik és nagyok!

Idén is lesz nyári napközis táborunk, immár tizedik alkalommal. Június 20-tól július 9-ig, három héten keresztül várunk benneteket szeretettel. Lesz játék, sportolás, verseny, korongozás, kirándulás, hittanórák és sok közös éneklés. Szívesen fogadjuk nagymamák és anyukák segítségét, akik a nyárból néhány napot szívesen töltenének egy zajos és vidám társasággal. Érdeklődni lehet: Németh Anikónál a 243-9193 vagy a 06-70-593-1787 számon.
Anikó néni és Péter bácsi

Gondolatok pedagógusnapon

A Galagonya utcába jártam óvodába (azóta sajnos már lebontották), Karola néni védőszárnyai alá. Nagyszájú, hangos, vörös hajú óvónő volt, akivel nagyon jó volt együtt lenni. Éppen ilyen szívesen gondolkodom Mici nénire is, akinek első és második osztályban lehettem a tanítványa. Idős volt, szigorú, és jóságos. Vagy a felsőtagozatban Zsuzsa nénire, aki orosz tanított, olyan jól, hogy miatta megszerettem ezt a nyelvet. Csakúgy, mint a magyar nyelvet és irodalmat Imre bácsi hatására, aki ötödikben osztályfőnököm is volt.

A gimnáziumban ott volt Kati néni, a testnevelő, aki követelt ugyan, de minden erőfeszítést elismert és számon tartott. Váradí Mariann pedig az orosz nyelv elmélyítésében és személyes példaadásban volt meghatározó tanárom. Aztán a főiskolán már a nagyformátumú, hiteles és általunk igen kedvelt tanárok voltak túlsúlyban: pl. Fodor György, Soltész János, Török József professzorok, és még folytathatnám a sort.

Ki tudja, hogy e pedagógusok nélkül hol lennék ma, mire jutottam volna? Szeretettel gondolkodom mindnyájukra, Isten áldását kérem rájuk és biztatlak titeket, testvérek: imádkozzunk pedagógusainkért!
Jüling Erika